

vil medføre betydelige Fremskridt paa Medicinalhandelens Omraade. Dette gælder navnlig Bestemmelserne om, at Apotekerfonden kan yde Subvention eller Tilskud til smaa Landapoteker med personlige Privilegier, naar disse kun giver deres Indehavere en Nettoindtægt af under 3,000 Kr. aarlig. Derved vil der i større Omfang end hidtil kunne oprettes smaa Landapoteker, hvorved store Dele af Befolkningen faar lettere Adgang til Medicin, end de har i Øjeblikket. En anden vigtig Bestemmelse angaar Kontrollen og Visitationen, som foreslaas betydeligt udvidet, saa at den skal finde Sted mindst en Gang aarlig. Ved denne mere effektive Kontrol vil der sikkert skabes større Sikkerhed for, at Medicinen bliver saa god som muligt. Jeg skal i øvrigt tilføje, at Apotekerne selv har ønsket denne mere effektive Kontrol, som ogsaa kun kan være til Gavn for den hæderlige Apoteker.

Om de af Udvalget eller dets Flertal stillede Ændringsforslag skal jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger. Ændringsforslag Nr. 2, som er stillet af Udvalget, angaar en Tilføjelse til sidste Stykke af § 1. § 1 bestemmer, at ingen kan drive mere end eet Apotek ad Gangen. Da nu de praktiske Forhold sikkert vil medføre, at denne Bestemmelse ikke kan overholdes nøjagtigt efter sin Ordlyd, foreslaar man en Tilføjelse, hvorved det sande Forhold kommer mere tydeligt frem. Det kan nemlig godt tænkes, at en Apoteker i en kort Overgangstid havde faaet Bevilling paa to Apoteker, nemlig ved Meddelelse af personligt Privilegium eller ved Køb af et Apotek. Det er af Hensyn dertil, man stiller Ændringsforslag Nr. 2.

Under Nr. 3 er der af Udvalget stillet et Ændringsforslag til Lovforslagets § 4, der omhandler Hjelpeapotek-Institutionen. Som ærede Medlemmer vil vide, foreslaas det, at Hjelpeapoteker ikke kan oprettes i Fremtiden, og at de bestaaende Hjelpeapoteker skal nedlægges senest den 31. December 1920. Denne Lovbestemmelse er foreslaaet ud fra den Opfattelse, at Befolkningen ikke er saa vel tjent med et Hjelpeapotek, som hvis der i Stedet kunde oprettes et selvstændigt Apotek. Men hvor de geografiske eller andre Forhold medfører, at et Hjelpeapotek, som nogenlunde tilfredsstillende Befolkningens Medicinforsyning, ikke kan bortfalde og erstattes med et selvstændigt Apotek, vil det dog være bedre, at Hjelpeapoteket vedblivende opretholdes.

Et saadant Forhold har man et enkelt Sted her i Landet, paa en mindre Ø, der er af en saadan Størrelse, at der kun kan være eet Apotek og et Hjelpeapotek. Af Hensyn til de uheldige Forhold, der vilde indtræde, hvis Hjelpeapoteket skulde nedlægges, da der efter Sagens Natur ikke kan eksistere to selvstændige Apoteker, foreslaar Udvalget Ændringsforslag Nr. 3 til § 4, gaaende ud paa, at der i 2det Stykke efter „1920“ tilføjes: „; dog kan Justitsministeriet tillade, at et nu bestaaende Hjelpeapotek drives ud over denne Dato, hvor dette paa Grund af Hjelpeapotekets Beliggenhed paa en mindre Ø og de særlige Omstændigheder skønnes nødvendigt“.

Under Nr. 6 har Udvalget stillet Ændringsforslag til § 7. Det er for Resten nærmest en sproglig Ændring, der gaar ud paa, at de nuværende Apoteker, der er fritagne for at holde eksaminerede Medhjælpere, vedblivende skal være fritagne derfor. Lovforslagets Bestemmelser gaar ud paa, at de vedblivende skal have denne Tilladelse, indtil Justitsministeren skønner det formaalstjenligt at indføre en anden Ordning. I Grunden er den ideelle Ordning den, at der paa hvert Apotek er eksaminerede Medhjælpere, men da adskillige Apoteker har en saa lille Omsætning, at Apotekets Drift vanskeligt vilde kunne bære denne Udgift, har Justitsministeren foreslaaet denne Fritagelse for at holde Medhjælpere for de Apoteker, der hidtil har været fritagne derfor. Ifølge Lovforslaget kunde det imidlertid se ud, som om denne Fritagelse blev givet Apotekeren, men i Virkeligheden er det Apoteket, der skal have Fritagelsen, og Apotekeren faar den kun, fordi hans Apotek er saa lille, at det ikke kan bære den dermed forbundne Udgift; men i Tilfælde af, at Apotekeren bliver forflyttet til et større Apotek, saa selvfølgelig den Fritagelse, han havde, saa længe han havde det mindre Apotek, bortfalde. Det er det, Ændringsforslag Nr. 6 gaar ud paa at tydeliggøre.

Under Nr. 8 har et Flertal i Udvalget stillet Ændringsforslag til § 11 angaaende den i § 11 omtalte Kommission, der foreslaas nedsat med 10 Aars Mellemlum for at træffe Bestemmelser om og trække Grænser mellem de Medicinalvarer, der er præparerede, og upræparerede Ting, med andre Ord for at trække Grænsen mellem de Ting, hvis Salg forbeholdes Apotekerne, og de Ting, som ogsaa almindelige Detailhandlere maa forhandle. Et Flertal har der skønnet, at 10 Aar var et